

PERIÒDICH SATÍRICH,

UMORÍSTICH, IDÈUSTIBAT Y BIEBIBIBI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

MARCELINO MENENDEZ PELAYO

Enciclopedia monstruosa
y temperament actiu,
s' ocupa de mil assumptos
y sempre sab bé 'l que diu.
S' ha dit que no té altra cosa
que una memoria molt gran;
per anyadidura es neo
y aixó l' ha ajudat bastant.

LA NEVADA.

¡Brrrrf!
Encara 'm sembla que m' hi trobo.
¡Quina manera de nevar! Semblava talment que
la naturalesa, empipada de veure la manera des-
considerada com s' empolvan avuy las senyoras,
s' haguès dit:
—¿Si? ¿vosaltres 'us empolvéu? Pues esperéu-
vos una mica. ¡Ja 'us donarè bona empolvada!—
Lo certus es que una nevada d' aquest calibre
ningú l' havia vista á Barcelona.
Desde ara, aquestos vellets que sempre 's riu-
hen dels joves perque no han vist tantas cosas
com ells, haurán de arriar velas y confessar que
'ls joves acaban de veure una nevada qu' ells no
l' havían vista may... ni pintada.
Ni pintada, ni pintada, no me 'n desdich.
¿Qué componen las vistas de Siberia, de Suissa
y hasta las del Polo Nort, que devegadas hi ha en
las botigas d' estampas ó en los musseos provi-
sionals de la Plassa de Catalunya, comparadas ab
la nevada nostra.
¡Siberia!... ¿Volen més Siberia que 'ls carrers
del Ensanxe?
¿Y 'l Parque? ¿No donarían totas las Suissas...
esceptuant las més guapetas... per un tros del
nostre Parque de la Ciudadela?
Y en quan al Polo Nort ¿no creuhen que 'l
Port de Barcelona li podia passar ben bè la má
per la cara 'l divendrés al dematí?

Mentres nevava s' observavan fenómenos cu-
riosíssims.

Lo círcol de montanyas que casi rodeja Barce-
lona anava desapareixent, com si una má gelada
las anès escamotejant una á una.

Monjuich, com á més forta, va ser la que va

resistir-se més á deixarse cubrir ab aquell manto misteriós.

La neu queya devegadas com farina, devegadas com sagonet del blanch; de moment semblava cotó fluix, després se convertia en anissos de comí...

En l' hora que més nevava vaig preguntar á un vehí qu' es de la broma:

—¿A qué la compara aquesta neu?—

Y ell, bufantse 'ls dits, va respóndrem:

—A una pluja de panallons.—

No faltavan ciutadans previsors, d' aquestos que tenen molt per perdre, que comensavan á alarmarse seriament veyent las extraordinarias proporcions y rara duració de la nevada.

—Ja ho veu—deya un, de nassos á la vidriera—neva, neva, neva y lo que nevará encara... ¡Aixó es més grave de lo que sembla!... Francament, no comprench com l' autoritat no pren alguna providencia.—

A la quènta volía que 'l general publiqués un bando, prohibint á l' atmósfera 'l que continués nevant.

Un gurmant, fent càlculs sobre las conseqüencias que la neu ocasionaria al bróquil, qu' es la verdura que á n' ell li agrada més, murmurava ab verdadera tristesa:

—¡Ara si que s' ha acabat lo bróquil!—

La figura que ha crescut més ab motiu de la nevada, ha sigut la del nostre simpátich Rius y Taulet.

No hi ha que donarhi voltas: es un home superior, extraordinari, providencial... y sobre tot, de bona sombra.

Ben clá ho hem vist. Mentres ell va empunyar la vara, aquí no va passar res de particular. Plovia més ó menos sovint, feya fret quan era hora, bufava 'l vent quan li pertocava; la atmósfera y 'ls elements funcionavan ab la deguda regularitat.

Pero se 'n vá á Madrit per uns quans días, abandona la ciutat dels condes y... ¡'n volen de desordre meteorològich, físich y astronómich!

¡Fins ha nevat, copiosament, espléndidament, escandalosíssimament!...

¿Volen una demostració més clara de la extraordinaria influencia d' aquest home?

Un suscriptor del *Barcelonés*, mirantse 'ls tres pams de neu que hi havia á la Rambla, ja ho deya:

—Si don Francisco fos aquí, aixó no hauria succehit.—

Volía dir que no hauria nevat.

Hi havia gent que s' ho prenía á la fresca, y n' hi havia d' altres que s' hi cremavan.

—¿Sabéu qu' es bonich aixó?—deyan los primers.—¡Ves si no val més una nevada d' aquesta categoria que totas las óperas d' espectacle hagdudas y per haber!

—¡Y tal!—responía un altre.—Jo no faig res més tot aquest dematí que recorre Barcelona y encare no me n' hi cansat... ¿Ha vist la Catedral?

—¿Vol dir la fatxada que s' hi ha de fer?

—Nó, home, la Catedral nevada. ¡Es una cosa soberbia! ¡Y la Cascada del Parque! ¡Y la Plassa Real! ¡Y la Rambla de Sant Joseph, ab aquell rengle de taulas de florista!

—No, la veritat, no hi tingut ocasió de véureho. Sortía de casa per anar á donar una bona volta; pero ab una sola cosa que hi vist, ja n' he tingut prou...

—¿Qué ha vist? ¿la Plassa de Catalunya?

—No senyor: hi vist un fulano que ha caygut tan llarch com era al mitj del Plá de la Boquería.—

Com de lo sublim á lo rídicul no hi ha més que un pas, ab un pas no més he passat de la blanchura nívea á la més asquerosa deixadés.

Al fondres, bè ó malament, la neu ha deixat un rastre abundant de fanch de color negre... que ha adornat uns quants días los carrers de la segona capital d' Espanya.

Los vehins han fet lo que han sapigut, espavilantse á la sèva manera per fer menos sensibles las conseqüencias de la neu.

¡Pero l' Ajuntament!... L' Ajuntament ha demostrat una vegada més que no serveix per administrar los interessos de la ciutat, ni sisquiera perque 'ls carrers estiguin una mica nets.

Y en quan al Sr. Fontrodona... val més que 'l deixém estar. Ara al menos ja sabém per que porta las calsas curtas...

¡Es clar!

Per no embrutárselas en aquestas ocasions en que pèls nostres carrers hi ha quatre pams de fanch.

A. MARCH.

BELLAS ARTS.

Pintura.—Aquesta senmana m' han de fer franch lo vistasso á ca'n Parés; ho sento per én Llimona perque se que s' ha portat com un home y jo li prometo que no 'm passaré per alt. Pero fills meus ¿quí está per anar á ca'n Parés si aquesta senmana un hom no ha tingut prou ulls per admirar lo gran panorama á la guaix que l' hivern ha exposat á Barcelona? Encare tot escrivint aquestas ratllas surto al balcó á veure 'l pudrimaner de nèu y fanch per convéncem de que no ho he somiat.

¡Quína emblanquinada! ¡Quín modo de perfilar de blanch los arbres, d' enribetar cornisas y baranas de balcó, de contornejar motlluras, de coronar fanals y de campir jardins y passeigs, carrers y plassas! Confessém que l' obra ha sigut de má mestra y que si arriba á venir quinze días més tart podíam dir que Barcelona s' havia disfressat de Siberia, lo Tibidabo de Montblanch, y 'ls barcelonins d' esquimals; pero havent vingut avants de Carnestoltas no podém calificarho sinó d' exposició d' un gran panorama dels païssos del Nort, admirablement reproduhit.

Nos consta que molts pintors han corregut á fer apuntes y estudis, de lo cual ne surtirá tal vegada algun quadro que no trigarém á veure exposat á ca'n Parés; de tots modos si 'ls pintors barcelonins haguessin de escoltarnos no 's deixarian tentar per una impressió molt passatjera sens dupte y després de penjar en las parets del taller, com á recort, los estudis que han fet aquestos días, tornarian á rependre sos estudis plens de llum ja que tenen lo cervell plé de sol que poden consultar tot temps del any, al pas que tal vegada fins que serán vells no podrán tornar á consultar un efecte de nèu com lo que acaba d' oferirlos la senmana passada. Que ho digan sinó 'ls vells que aquestos días no fan més que retreure la nevada del any vintinou.

Als pintors citats los posarém per exemple 'ls esculptors que s' han aprofitat aquestos días aixecant estatuas als Sagastas y Rius y Taulets, estatuas que un raig de sol ha convertit en aygua y fangueig. Després de lo qual sos autors han tornat á desbasta lo marmor, menos condescendent que la nèu pero de més durada que ella.

Estatuas.—No sabém ab quin fonament circulá días enderrera lo remor de que l' Ajuntament anava á decorar ab estatuas la Rambla; y s' ha dit més, s' ha dit que entre ellas hi figurarian las de Cervantes y Calderón. Aixó, que no tindria massa solta que diguéssim, pero que

no es tampoch cap heretjia, ha fet sortir talment de fogó á la *Renaixensa*, que ha qualificat de estrangers ó *forasters* si mal no recordém á Calderón y á Cervantes.

Francament, me sembla que en un país hont Aribau tèn estatua per una *oda á la patria*—que segons demostrá temps enderrera en Valentí Almirall ni es oda ni la dedicá á la patria—me sembla, dich, que una estatua al autor del *Quijote* fóra una mengua; un geni com ell se necessitaria al menos una Catedral.

Ara, en quant á que Catalunya no tinga res que veure ab Cervantes opino que si un orgull nos cab als catalans en dirnos espanyols está precisament en poder dir á boca plena que som de *la patria de Cervantes*.

Perque lo qu' es lo Geni que li tèn de passar la má per la cara no ha nascut fins avuy en Catalunya; ni en lloch més tampoch, entenguémnos.

A. M.

TRES AMICHS.

En Pau, en Pere y en Pepet, se professavan tal carinyo, que semblavan germans—germans que s' estimessin molt.—A poca diferencia eran de la mateixa edat y sa amistat vá pendre péu quan tot just sas respectivas mares los van obligar á dimitir lo càrrech de mamons, que ab tant de zel havían desempenyat desde sa vinguda en aquesta vall de llágrimas.

Quan tenían sis anys, junts anavan á estudi, junts feyan aucells de paper, y junts jugavan á bolas.

Tant tendre amistat aná creixent á *medida* que ells creixían, y sas aficions y sos gustos van seguir sent idéntichs pèls tres amichs: si en Pau proposava una cosa, al moment era acceptada per en Pere y en Pepet; si la proposava en Pere, ¡just! ho era per en Pepet y en Pau, y si la proposava en Pepet, ¡está clar! ho era per en Pau y en Pere.

Aixís arribaren als vint anys, l' edat dels amors. En Pepet vá ser lo primer de sentirse 'l cor ferit per fletxa amorosa: s' havia enamorat de la Manuela, una xicota com un pomet de clavells, rosas y violetas. Aquesta vá correspondre al ardent amor que aquell bon mosso li ofería, y aixís van trobarse en aquella situació ditxosa, en que s' espera ab anhel lo moment d' alcansar la felicitat. (?)

Ara vè alló qu' hem sentit contar tantas vegadas de que, próxims á entrar al Cel (!) del Matrimoni, l' amant tèn de abandonar á sa estimada, y que passant días y més días y anys y més anys sense saber res ella d' ell, donantlo per mort—gran recurs y cómodo—se casa ab un altre.

Aixís vá ser. En Pepet, per lo motiu que vostés vulguin, ja siga per anar á soldat ó per marxar á América ó per fer un viatge per Espanya é islas adjacents, vá allunyar-se, jurant á la Manuela amor etern y prometentli tornar aviat.

Van trascorre cich anys sense que aquell digués soch aquí, ó no hi soch; y ¡nada! que la Manuela vá casarse. ¿Saben ab quí?

—¿Ab en Pere?

—Nó, ab en Pau.

Al cap de dos anys tornava al poble en Pepet. —Mès li hauria valgut quedarse allí hont era per malament que hi estès.—Al arribar, lo primer que vá saber vá ser que la Manuela s' havia casat; pero li van callar lo nom del marit per no donarli un disgust massa gros, al veure que l' amor y la amistat li havían amagat l' ou.

Plé de rabia en Pepet al sentir tant terrible nova

y desitjós de venjansa, s' enterá del domicili de la perjura; y, armat ab una pistola, s' hi dirigeix: la desgracia vol que trobi la porta oberta, entra y, al veurer lo quadro que á sa vista 's presentá, dispará l' arma.

L' home que estava rebent las caricias de la Manuela, caigué á terra mort.

—¿Es dir, que vá matar á n' en Pau, al marit?

—Nó, vá matar á n' en Pere... al tercer amich.

R. B.

LO DÍA DE LA NEVADA.

Lo día de la nevada
va volguer cedir l' acera
l' Antonet á una ninyera,
y doná una relliscada.
Va caure tot estirat,
y veyent'ho diguè un home
mitj en serio mitj en broma:
—Aixó es caure de bondat.

Volguent conquistá una mossa
li feya creure un soldat
que á un oncle havia hereditat
que tenia bona bossa.
Y al veure uns noys fer tabola
fent rodá un gran tros de nèu
diguè ella:—¡Mare de Déu!
Melitón, ¡y quina bola!

Trayent la nèu en Jacob
cayguè d' un terrat de prop
del carré de la Canuda.
—¿Y morí de la cayguda?
—No que va morí del cop.

Relliscant en un carré
doná en Badó una cayguda
y 'n Bernat prestantli ajuda
estirat també cayguè.
Alsantse diguè 'n Badó:
—La primera que jo hi dat.
Y li contestá 'n Bernat:
—L' última qu' he donat jo.

S. Ustr.

LICEO.—*Tannhauser*.—A fora nevava de valent: feya una nit alemana; bona nit per l' estreno del *Tannhauser*. Aquesta ópera, com totas las del gran mestre, té per base una llegenda, en la qual la música y la lletra están íntimament unidas. S' ha d' estar al tant del argument per entendre la música, y s' ha de sentir més d' una y de duas vegadas, per saborejarla.

Per aixó aquellas pessas més conegudas y divulgadas, com per exemple, l' *overtura* y la *marxa*, van produhir en l' auditori un efecte inmens; en cambi, moltas otras van venirli de nou, essent més agradables en la segona representació que 'l día del estreno.

L' *overtura* es un portento... ¡Y dirigida per en Goula!... Vaja que no han sentit may una pessa més avassalladora. Jo 'm creya que la gent de dalt se despenyava, sobre tot al veure qu' era impossible fer repetir aquell raig de música viril y robusta, tant gran pèls que l' escoltan com fatigosa pèls que l' executan.

DISFRESSA DE CIRCUNSTANCIAS.

Ab tot y ser Carnestoltas
vaig pèl món sense careta:
tothom me coneixeria

ab l' arrós y la cullera,
ab l' ambut y la cassola
y 'l cistell y las botellas.

es de las bonas. O sinó, ja m' ho sabrán dir á la séptima ó á la octava representació.

Tots los intérpretes van estar acertats; pero principalment lo mestre Goula. Wagner no podia trobar un delegat més intelligent. Si aquell dia 'l séu esperit voltava pèl *Liceo*, havia de sentirse conmogut.

Lo benefici de 'n Masini doná lloch, com no podia menos, á una aparatosa demostració: coronas, fullas de llorer, versos, retratos, aplausos á desdir y 'l *camerino* plé de regalos, alguns de verdadera importancia.

∴ Al *Principal* s' ha estrenat una comedia en un acte titulada *En plena luna de miel*, original de D. Miguel de Echegaray. Está escrita ab facilitat y plagada de xistes: la señora Alverá, convertida en mestressa de casa de dispesas hi está molt bè.

∴ En los demès teatros res de particular.

Tots ells s' han ressentit dels frets y de la neu.

«Any de néu, any de Déu», diuhen los pagedos.

«Any de fret, any magret», dirán desd' ara 'ls impressaris.

Aixís es lo mon: lo que pèls uns es bó, pèls altres es detestable.

N. N. N.

Lo duo amorós de Tannhauser y Venus en l' acte primer vá ser molt aplaudit, interpretantlo admirablement la Borghi.—L' himne de Tannhauser que á continuació segueix, es apassionat y fogós. Las estrofas del pastor, seguidas de un coro religiós, contrastat per la sortida dels cassadors, donan nou interés al acte que acaba ab un septimino, que un hom' se pregunta:—Qué s' haurá guardat en Wagner per l' acte segon?

Bè prou que ho veurém: un aria de tiple l' inaugura; segueix un duo de tenor y tiple y una petita escena que precedeix á la gran marxa. Aquí ho tenen lo que 's reservava en Wagner. Lo certámen es originalíssim, y l' escena final, plena de dificultats, no desdiu de tot lo que havém sentit fins ara.

En l' acte tercer hi predomina 'l sabor religiós: la pregaria de la tiple, una romana del barítono, que haguè de repetir-se, y algunas altras pessas totas inspiradas, fillas totas del assumpto que 's desarrolla, completan la notable partitura.

Aquesta no produí en conjunt l' efecte de *Lohengrin*; exigeix, com hem dit, més de una y de duas audicions; pero déixinla anar, qu'

LA DESPEDIDA.

—¡M' has enganyat! ell exclama ab dramátich desespero quan ab aspecte de fiero se despedeix de sa dama.

¡Infiel m' has estat! ¡perjura!!
Ton cor es de marbre ó nèu y sa fredor, en lo mèu va causar la desventura.

Del amor, desenganyat per la terra errant camino y de mon traïdor destino malehint la adversitat...

Quan la mort ab son arpó á mon dolor obri pas gelat mon cos trobarás pero ardenta ma passió.

Després de dí' aixó, 'l galán fuig d' allí rápidament... y ella exclama ab sentiment mentres ell se va allunyant:

—¡Si trobo ton cos... glassat!
(com are acabas de dí)

tindrè de creure, ¡ay de mí!
 que vas morir... costipat...
 Y per recordar millor
 lo mico que avuy te dono...
 quan siguis mort jo t' ho abono...
 farè un nus... al mocadó.

J. LAMBERT.

MONEDA DE LA HISTORIA.

Lo violinista belga Vieuxtemps, notable artista, trobantse á Londres fou contractat per un acaudalat banquer, que li oferí 3,000 franchs per tocar tres pessas en una de sas tertulias.

Aná 'l violinista á cumplir lo sèu empenyo, pero tocá una pessa no més y desaparequé.

¿Quín haviasigut lo motiu de una conducta tant anómala?

L' endemá vá saberse.

En efecte, l' endemá 'l banquer rebía una carta del artista, en la qual li deya:

«Mentres tocava la primera pessa, vaig observar que vosté estava enrahonant ab una persona que seya al sèu costat, y vaig creure qu' era un abús destorbar la sèva conversa. Per aixó vaig tenir á bè retirarme, sense acabar de cumplir lo mèu encàrrech.»

Lo naturalista Dupont de Nemours parlava de son tema favorit: *Lo llenguatge dels animals*.

Un tipo que l' estava escoltant vá interrompre'l; pero sense solta.

Y Talleyrand, exclamá ab ironía:

—Ara comprench que M. Dupont tè molta rahò: hi ha animals que parlan.

Lo comediant Le Kain, estava cassant en las possessions de un gran senyor sense permís del amo. Un guarda vá sorprendre'l, preguntantli:

—¿Qué fá vosté aquí?

—Casso, digué 'l comediant.

—Y ab quin dret?

Adoptant l' actor una actitud trágica y solemne respongué:

—Ab lo dret sagrat que tè tot' ánima viril de vastas miras, sobre l' esperit grosser dels humans vulgars.

Lo guarda aturrullat davant d' aquella resposta, per ell indescifrable, arronsá las espatllas y digué:

—¡Ah! Aixó es un altra cosa... Figúris que no hi dit res.

Lo temps sembla un rellotje espatllat.

Avuy neva, demá fá sol, y al día següent plou, aixó quan no ho fá tot en un día, y en menos de una hora.

Decididament l' atmósfera ha tingut á bè convertirse en una especie de Ruiz Zorrilla.

Está en revolució permanent.

Durant la nevada eran molts los artistas y aficionats que modelavan figuras ab la neu.

Los personatjes preferits eran en Rius y Taullet y en Sagasta.

Algú ademès feya ossos blancs.

Fet y fet tenían tots lo mateix pensament. Aquí veurán la mateixa idea expressada de tres maneres distintas.

Desde que s' ha publicat lo decret manant recullir los duros vells, may havían corregut tants duros vells com ara.

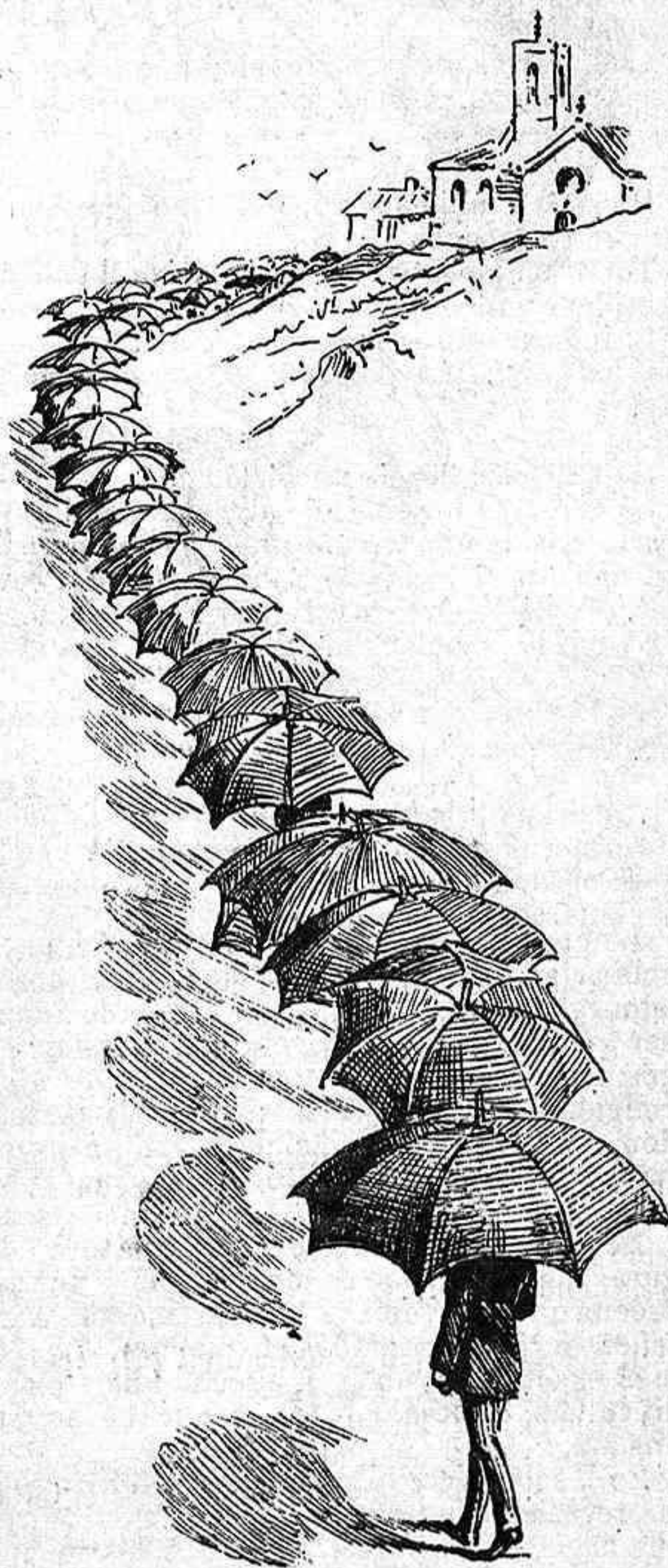
¡Pobres vellets! ¡Si fossen de carn y ossos, cóm suarían! ¡Si tinguessen pulmons, cóm esbufegarían!

No están segurs en lloch: per fer un pago qualsevol, no corra més moneda que duros vells.

¡Quins últims días de la sèva vida més agitats! Sembla que 'l públich hi jugui á la mona.

La galería de catalans ilustres del Saló de Cent s' augmentará aquest any ab dos nous retratos:

PELEGRINACIÓ DELS PARAYGUERS.

Los fabricants de parayguas están tots mitj enfadats perque com no plou no venen: y á la Bona-nova van: —Féu ploure, Verge y Senyora ó si no, haurém de plegar.

D. Manuel Milá y Fontanals y Sant Ramón de Penyafort.

¡Ditxòs Sant Ramón! Lo colegi ó confraria dels advocats lo nombrá patró seu y l' ajuntament lo coloca entre 'ls catalans ilustres.

Hi ha celebritats qu' están de sort.

Per primera vegada serán gratificats ab 250 pessetas los autors de las memorias que 's llegendrán en l' acte de la inauguració dels indicats retratos.

Fins ara 'ls escriptors no cobraven. Se 'ls dava las gracias y una medalla com als noys que van á estudi.

Pintors, escultors, músichs han cobrat sempre 'ls seus treballs; en quan als escriptors ja eran figas de un altre paner. L' escriure no 's considerava com una feyna, sinó com un entreteniment... á no ser que tal vegada predominés l' idea de que 'ls escriptors no tenen necessitats, ni menjan, ni beuen, ni pagan lloguer de casa.

Bó es que s' haja comensat á desvaneixe aquesta idea.

Lo llorer es molt agradable; pero barrejat ab carn y patatas, serveix per fer un estufat molt suculent.

Presidia l' última sessió del Ajuntament lo perinclit Fontrodona

Tot d' un plegat s' aixeca y deixa 'l silló de la presidencia al voluminós Masvidal.

L' indicat silló gemega y exclama:

—Está vist: ¡no podré sortir may de gent de pés!

Lo secretari llegeix un dictámen.

Se tracta de l' agregació al terme municipal de Barcelona de uns terrenos que havían pertenescut fins ara al terme de Sant Martí de Provensals, propis de un tal D. Ignaci Fontrodona.

S' aproba 'l dictámen.

Y 'l perinclit Fontrodona reapareix.

Havia obrat com los personatjes de las comedias antigas: *Hace que se vá y vuelve.*

L' acort de l' agregació dels terrenos indicats al terme municipal de Barcelona, va pendres sense discussió entre 'ls regidors; pero no sense comentaris entre 'l públich.

Aquell engrandiment de la nostra ciutat degut á D. Ignaci, ningú sabia considerarlo com un acte magnánim de desinterés.

—¡Alguna 'n portará de cap! deyan los més benévols.

Y l' endemá certs periódichs alsavan la punta del vel, indicant que 'ls citats terrenos podrian servir molt bè per l' erecció del hospital clínic que ha de radicar precisament dintre del nostre terme municipal.

¿Entiendes Fabio?

Un hospital clínic está destinat principalment á ferhi operacions.

D. Ignaci ja n' ha fet una.

Los metjes las farán ab lo bisturí.

D. Ignaci l' ha feta ab la vara de tinent d' arcalde.

Ja 'm sembla que 'l sento.

—A veure, explíquis ¿quina operació es aquesta que jo he fet?

—No s' alteri, D. Ignaci, no s' alteri: ha fet una sangría.

—¿Una sangría?

—Sí senyor: s' ha sangrat ab salut.

Lo negoci marxa.

Sembla que tindrem exposició universal... y en últim cas sempre 'ns exposém á fer un paper ridícul.

Lo govern ha promés favorirnos ab trescents mil duros.

Lo restant ho pagarà Barcelona.

La combinació no 'm desagradaría, si no duqués qua.

La qua de la combinació es lo deber que s' imposa l' Ajuntament de comprar tot lo que hi ha fet (que ja sabrem lo que 'ns costa) y ademés subvencionar al actual concessionari Sr. Serrano de Casanova.

¿Subvencionarlo, y per qué?

¿Per havernos posat á dos travessos de dit de un paper ridícul?

Senyors, parlém clar.

Lo Sr. Serrano Casanova vá venir á Barcelona á fer un negoci particular, purament particular.

Deya y assegurava contar ab grans capitals, ab l' auxili de una poderosa companyia extranjera, en fi, ab tots los elements necessaris per realisar l' Exposició universal.

No demanava més que una cosa: l' apoyo moral de Barcelona.

Aixís vá comensar.

Y al alsarse las primeras construccions, ja tot hom vá veure que la cosa anava de per riure. De per riure y sols de per riure eran aquellas entenas, aquellas encaballadas y aquells embans.

Tant sols l' Ajuntament, prenentse la cosa en serio, vá acordar tornar lo dipòsit al concessionari y auxiliarlo per medi de una subvenció.

D. Francisco de Paula no volia deixarse perdre l' ocasió de fé 'l maco. Inaugurar l' exposició sent ell arcalde... *exposar* las sevas patillas als forasters, als extrangers, que, ab motiu de l' Exposició vinguessen á Barcelona... y després morir.

Vels hi aquí l' ideal de D. Francisco de Paula.

No som nosaltres enemichs de que una ciutat com la nostra fassa una exposició universal.

Pero sí, de que á pretext d' ella, s' alimenti la vanitat ridícula de un home y algun altre fassa 'l seu negoci, embutxacantse una forta subvenció.

L' home qu' en materia de negocis, s' empren més de lo que pot, s' exposa á quebrar, y gran cosa es, si arriba á salvar la bona fé.

Lo Sr. Serrano Casanova ha volgut fer més de lo que podia, no pot més, y no quiebra, sino que 'l subvencionan.

Ja no hauria de ser carlí, per saber jugar com juga á la gana pierde.

Concedirli una subvenció fora un verdader escándol, equivalent á regoneixe 'ls graus als cabecillas.

Tot lo més que podría dirseli al Sr. Serrano Casanova sería:

—Farém l' exposició, perque vosté 'ns hi ha embolicat; y al final, pagat tot, li concedirém una participació en los beneficis.

¡Escoltin! ¡Per las ganancias que tè de haverhil

En un poble de Andalucia ha passat lo següent:
Un individuo foraster feya afeytarse, y al acabá 'l barber la sèva feyna, li demaná la navaja per resseguirse.

—Mirí que 's farà mal, diguè 'l barber.

—No tinga por, responguè l' altre girant la cara, mentres se inferia un tall terrible al coll del qual brollava sanch abundant, cayent á terra entre la consternació dels presents.

Hi acudí tot lo veynat, las autoritats, la població en pes, y llavors lo foraster alsantse y rihent, exclamá:

—Senyors, demá 'ls espero al teatro. Jo soch lo nou prestidigitador que he vingut expressament per distreure 'ls un rato.

Entre aficionats á la música:

—¿Quin instrument t' agrada més, lo piano ò 'l violí?

—Home, 'l violí cent mil vegadas.

—¿Y per qué?

—Perque si arriba á ferte mal-de-cap, l' agafas, lo tiras pèl balcò, y en paus.

A un senyor molt encopetat ván revelarli que la sèva esposa s' entenia ab un criat.

—¡Carám! vá dir l' espós ab molta filosofia. Aquesta es la primera vegada que la mèva dona s' ocupa d' assumptos doméstichs.

Un ministre tracta de donar un bon empleo á un subjecte més tonto que 'l suro.

—Pero ¿es posible? li observa 'l subsecretari. ¿Que no sab que aquest fulano es un home que no val res? ¿Es possible que pensi ab ell?

—Per aixó mateix estich empenyat en nombrarlo: vull seguir lo refran que diu: «Pensa mal y no errarás».

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ti-a-na.
2. ID. 2.ª—No-ve-na.
3. ANAGRAMA.—Sever-Revés.
4. ENDAVINALLA.—Estel.
5. TERS DE SÍLABAS.—MAS CO TA
CO TI LLA
TA LLA DOR
6. CONVERSA.—Carlos.—Ases.—Sts.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Matilde.
8. GEROGLÍFICH.—La tersa dotze unsas.

XARADAS.

I.

L' escala del pis pujava
la filla del Sr. Tot
y la mirava un y deya:
—¡Primera-dos!

Y en aquell mateix instant corrent va passá un dos-terça, y si no va lleuger, paga cara la gresca.

C. DE BARRIL.

II.

Una tot me regalá
ma promesa Hu-prima-dos,
y á n' ella jo li vaig dá
un tercera molt preciós.

SALDONI DE VALLCARCA.

MUDANSA.

A la Total, qu' es minyona
que viu á ca'l mèu cusí
li vareig regalá ahí
dos manats de total bonas.

Y ella que 'n quedá agrañida
va enviarme als pochs moments
dos total de pensaments
que l' una era un xich pansida.

SOCI DEL VALLESA.

CONVERSA.

—¿Vols venir cap á Toledo
Narcís?

—Y que hi vas á fer.

—A veure si bè se 'm posa.

—¿Quí?

—Aquella qu' hem dit primer.

NOY BLANCH FIGUERENCH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Carrer de Barcelona.
3	2	7	3	6	8	9	2	—Provincia d' Espanya.	
7	8	9	1	2	4	2	—Carrer de Barcelona.		
7	2	6	9	8	7	—	»	»	»
2	4	5	6	2	—Nom de dona.				
3	2	1	8	—Nom d' home.					
9	8	7	—Tothom ne tè.						
4	8	—Nota musical.							
6	—Una consonant.								

JOANET DE BERGA.

SAGASTA.

—Prengui aixó.

RIUS.

—Gracias, Sagasta...

Ab aixó dónguiu per fet...
Ni á Paris, ni á Filadelfia...
ni á Viena...

SAGASTA.

—Está molt bè:

Vagi y cuydis las patillas
que vindrán molts extrangers.

RIUS.

—Vosté 'm salva... Vosté es l' home
més guapo del Univers.

Barcelona es bona—si la bossa sona...
 Mes ay es dolenta—quan lo vent la bufa,
 quan lo fanch l' embruta,—quan la néu l' estufa,
 y quan la governa—l' inclit Fontrodona.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal, ciutat catalana.—
 Segona: en los estudis.—Tercera: planta de bosch.

MATA KAR-KAS.

TRENCA-CLOSCAS.

SET RUCH.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un carrer de
 Barcelona.

NOY GRAN.

GEROGLÍFICH.

∴ +
 MA

I

+ +

DIUMENGE XENITO Y M.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.